

Gerard van Gemert
Tussen de linies

8

‘Denk je dat je er nog in komt?’ vroeg Storm.
‘Het ligt eraan hoe de wedstrijd zich ontwikkelt.’
Stijn keek naar het scorebord.

De achtenvijftigste minuut was net begonnen.
De stand in de kwartfinale tussen Oranje en
Kameroen was 1-1.

‘Als de bondscoach vindt dat we nog vol voor
de overwinning moeten gaan, heb je kans dat ik er nog
in mag.

Maar als hij de gelijke stand wil vasthouden, kun jij
er zomaar in komen.’

Storm schoot in de lach. ‘Dat lijkt me niet. Ik ben
nog maar één keer ingevallen en dat was in de laatste
poulewedstrijd, toen er niets meer op het spel stond
omdat we al geplaatst waren voor de achtste finale.’
Daar moest Stijn zijn vriend gelijk in geven. Het was
ook de enige wedstrijd geweest waarin hij zelf in
de basisopstelling mocht beginnen. Hij baalde er nog
steeds van dat hij toen niet had kunnen overtuigen.

Dat was zijn kans om Laurens Weering,
zijn concurrent voor de spitspositie, uit de basis
te spelen. En dat terwijl die toch ook niet aan
een geweldig toernooi bezig was.

‘Het is een beetje tammetjes, hè?’ Storm stond zijn
kuiten te rekken met zijn gezicht naar het veld.

Daar speelde het spel zich na rust voornamelijk op
het middenveld af. Het leek wel of beide elftallen
bang waren om risico’s te nemen en de tegenstander
te veel ruimte te geven. ‘Ik heb het idee dat we er

een beetje te makkelijk over dachten na die snelle voorsprong,' zei Stijn. Storm wees naar de dug-out. 'Bastiaan roept je.' Stijn keek. Bij de dug-out stond de verzorger van Oranje gebaren te maken. Hij wees naar Stijn en draaide zijn onderarmen om elkaar heen. 'Ik denk dat je er zo in komt, Stijnie. Ga maar intensiever opwarmen.' Storm gaf Stijn een duwtje in zijn rug. 'Aan de slag. En maak je onsterfelijk.' Stijn glimlachte en rende sneller dan ervoor langs de zijlijn heen en weer. Af en toe wisselde hij dat af met een sprintje of zijstapjes. Na een minuut of drie deed hij een paar oefeningen om zijn spieren op te rekken, om daarna nog een paar keer in stevig tempo heen en weer te rennen. Langzaam voelde hij zenuwen in zijn lijf opkomen. Eigenlijk was het vreemd. Storm en hij mochten op zeer jonge leeftijd al deelnemen aan een wereldkampioenschap en toch voelde Stijn tot nu toe alleen maar teleurstelling. Zijn dromen van vroeger kwamen uit, maar doordat hij zo weinig aan spelen toekwam, gaf het maar weinig voldoening. O, natuurlijk hadden ze een belangrijke inbreng op de training. Daar hielden ze de basisspelers scherp. Door daar goed te presteren konden de reserves de basisspelers onder druk zetten. Maar in zijn dromen van vroeger was hij in iedere wedstrijd de uitblinker en scoorde hij de prachtigste doelpunten. Stijn wist wel dat hij jong was en geduld moest hebben. Zijn tijd zou nog wel komen. Maar hij wilde niet geduldig zijn. Hij wilde nu uitblinken en belangrijk zijn.

‘Het komt allemaal heus wel,’ had Bert Pringel al een paar keer tegen Stijn gezegd. ‘Jij bent zo verschrikkelijk goed. Over een paar jaar ben je een van de beste spelers ter wereld.’ Het was bijzonder om dat uit de mond van een van de beste voetballers van dit moment te horen. Misschien was Bert momenteel zelfs wel de allerbeste.

Raar eigenlijk. Stijn kon zich niet meer herinneren hoe het geweest was voordat ze Bert leerden kennen.

Storm en hij waren al jaren goede vrienden met Bert Pringel. Dat was zo gewoon geworden dat Stijn niet meer beseftte hoe speciaal het was. En hoe belangrijk ook, want Bert had hen al vaak geholpen en hun advies gegeven.

‘Jij wordt beter dan ik,’ had Bert al enkele keren gezegd. Dan lachte Stijn maar een beetje. Hoe kon je beter worden dan de grote Bert Pringel? Neem nou dit toernooi. Bert had het elftal bij de hand genomen en met zijn acties en doelpunten op cruciale momenten voor het verschil gezorgd.

In de achtste finale tegen Mexico scoorde hij in de eerste twintig minuten twee keer en daarmee was de wedstrijd eigenlijk al gespeeld.

Ook in deze kwartfinale tegen Kameroen was het snel raak. In de achtste minuut pikte Bert op veertig meter van het doel de bal op nadat Laurens Weering hem had doorgekopt. Met een versnelling en een passeerbeweging waarmee hij zijn directe tegenstander van zich afschudde, kwam Bert op zo’n vijfentwintig meter van het doel, een tikje rechts van het midden. Daar haalde de speler van het Engelse Petchwood United uit. Snoeihard en

buiten het bereik van de doelman belandde de bal in de linkerbovenhoek.

Vanaf dat moment was de gemakzucht in het elftal geslopen. Het leek wel of iedereen dacht dat het net zo zou gaan als in de wedstrijd tegen Mexico, dat uiteindelijk met 4-1 werd verslagen.

Maar Kameroen vocht zich terug in de wedstrijd.

En vlak voor rust kopte Daniel Mboko, de spits, uit een hoekschop de gelijkmaker binnen.

De bondscoach was woest en liet dat in de rust ook merken. Of ze er wel van doordrongen waren dat dit geen oefenpotje was dat ze op zestig procent konden uitspelen. Of ze zich wel realiseerden dat Kameroen niet voor niets de kwartfinale had bereikt. En of ze dachten dat ze hun afspraken niet meer na hoefden te komen omdat ze met 1-0 hadden voorgestaan.

Zwijgend en met gebogen hoofd hadden alle spelers de donderspeech van de bondscoach aangehoord.

Zonder namen te noemen gaf hij aan welke spelers hij ondermaats vond spelen. En dat daar in de eerste tien minuten van de tweede helft verbetering in moest komen, anders zou hij ingrijpen.

Stijn had toen al begrepen dat Laurens Weering een van die spelers was. De bondscoach vond de scherpste voor het doel ontbreken. 'Als je steeds een stapje te laat komt, ben je niet op tijd vertrokken,' had hij gezegd. 'En als er dan ook nog niet goed wordt meegevoetbald, speel je eigenlijk met tien man.'

'Je wordt geroepen.' Marco de Hond, een van de verdedigers die zich ook warmliep, wees naar de dug-out.

Stijn was zo in gedachten verzonken dat hij niet doorhad dat Bastiaan hem riep. Het geluid dat de tachtigduizend toeschouwers maakten, hielp daar ook niet bij.

‘Succes. Zorg even dat we de halve finale halen.’

Marco gaf Stijn een klopje op zijn rug.

‘Dank je.’ Stijn was nu echt nerveus. Over een paar seconden ging hij meedoen in de kwartfinale op een wereldkampioenschap. Hij hoopte dat hij die zenuwen snel kwijt zou zijn. Hij speelde zijn beste wedstrijden als hij vrij was in zijn hoofd en niet belemmerd werd door spanningen. Meestal waren die weg zodra hij in het veld stond, maar soms konden een paar mindere acties ervoor zorgen dat hij na ging denken in plaats van alles op gevoel te doen. En daar ging hij niet beter van spelen.

Onderweg naar de dug-out trok Stijn de rits van zijn trainingsjack al los. Daaronder had hij een shirt aan dat alleen in de warming-up gebruikt werd.

Bastiaan stond al klaar met zijn wedstrijdshirt met rugnummer veertien.

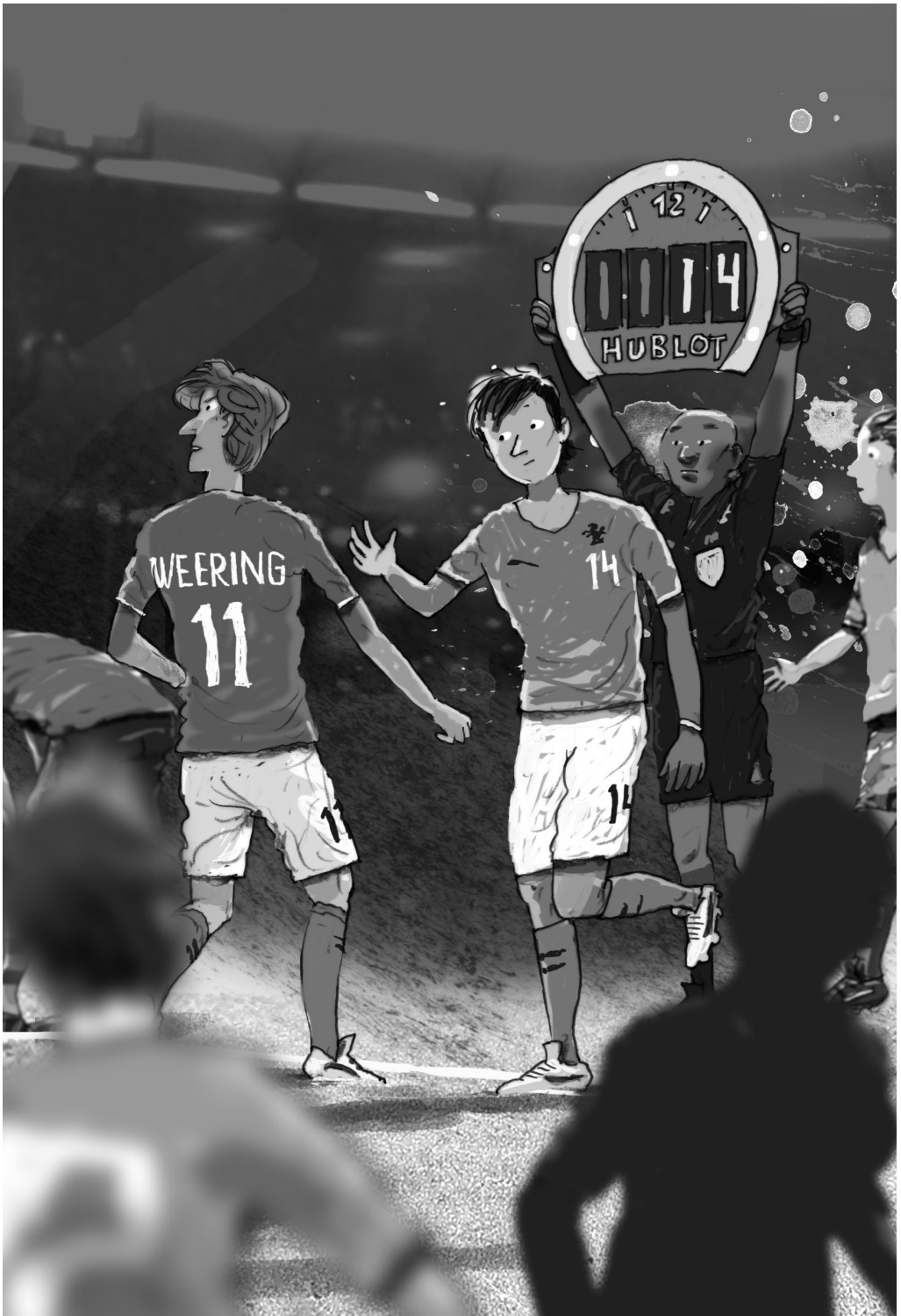
Terwijl Stijn zijn shirt aandeed en de veters van zijn schoenen controleerde, kwam Menno bij hem staan.

Als keeperstrainer was hij binnen de staf van Oranje verantwoordelijk voor de spelhervattingen. Kort legde hij uit wat er van Stijn verwacht werd bij hoekschoppen, zowel aanvallend als verdedigend.

Het was geen nieuws voor Stijn. Hij bestudeerde dit soort informatie tot in den treure, ook als hij wisselspeler was.

Het duurde even voordat het spel stillag en de wissel plaats kon vinden. De bondscoach gebruikte

die paar minuten om Stijn moed in te praten.
‘Doe wat je tijdens de trainingen doet, Stijn.
Wees actief, scherp en zorg dat je veel aanspeelbaar bent.’ Hij had zijn hand in de nek van Stijn gelegd.
‘En creëer ruimte
in je rug als je je aanbiedt, zodat Bert daar kan opduiken.’
Stijn knikte. Over die wisselwerking met Bert maakte hij zich geen zorgen. Ze waren allebei rasvoetballers en tijdens de trainingen had Stijn allang gemerkt dat Bert en hij elkaar heel goed aanvoelden. Stijn volgde het spel en hoopte dat het zo snel mogelijk stil kwam te liggen. Dan kon hij eindelijk het veld in.
Kameroen zette een aanval op via de rechterkant. De voorzet leek onderschept te worden door Peter van de Ende, de centrale verdediger van Oranje. Hij kopte de bal echter in de voeten van een middenvelder van Kameroen, die het leer meteen controleerde en uithaalde. Laag en tussen een woud van benen verdween de bal via de binnenkant van de paal in het doel van Oranje.
‘Nee, hè?!’ hoorde Stijn de bondscoach zeggen.
‘Wie moet eruit?’ vroeg de man met het bord waar de rugnummers bij een wissel op werden aangegeven. De bondscoach leek een moment te twifelen.
‘Nummer elf,’ antwoordde hij toen. Hij draaide zich om naar de bank. ‘Roep Brouwer.
Die komt er zo ook in.’
Laurens Weering kwam met zijn armen wijd naar de kant. ‘We staan achter en dan word ik gewisseld voor een jeugdspeler?’ De bondscoach negeerde het protest en Laurens negeerde op zijn beurt

de uitgestoken hand van Stijn.

Die rende het veld in. Het avontuur op dit wk zou na deze wedstrijd zomaar over kunnen zijn. Dan zou het een heel bijzondere ervaring zijn geweest, maar niet wat hij er van tevoren van had verwacht. Hij liet zijn blik over het scherm gaan. Ik heb nog vierentwintig minuten om daar verandering in te brengen, dacht hij.

Oranje had tijd nodig om van de klap van het tegendoelpunt te herstellen. Het leek er even op dat Kameroen probeerde door te drukken om zo de wedstrijd meteen te beslissen. Maar al binnen drie minuten na de gelijkmaker plooden ze massaal terug en werd duidelijk dat ze hun voorsprong gingen verdedigen.

Terwijl een van de Kameroeners geblesseerd op de grond lag en werd behandeld, kwam Bert Pringel bij Stijn staan. ‘Het heeft geen zin om uit de spits weg te trekken nu ze met zoveel mensen achter de bal blijven,’ begon de vedette van het Nederlandse voetbal. ‘Je kunt beter zo diep mogelijk aanspeelbaar blijven.’

Stijn snapte het. Dat was de enige manier om met de bal over de grond in de buurt van het doel te komen.

‘Probeer de bal vast te houden of te kaatsen als ik dicht bij je ben. De middenvelders moeten de bal dan inspelen, zodat ik om jou heen kan voetballen.’

Bert had zijn hand op de schouder van Stijn gelegd. ‘Zo zullen we deze wedstrijd samen nog wel even omdraaien.’ Hij knipoogde.

Met nog iets meer dan twintig minuten te spelen in de kwartfinale van het WK deed Bert bij een 1-2-achterstand alsof hij bezig was met een zomeravondwedstrijdje op het buurveldje waar hij had leren voetballen. Die eigenschap was vast